

Arrest

nr. 90 775 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 augustus 2012.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. LIPS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 september 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 6 maart 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 21 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), op onbekende datum aan

de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 /artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

(…)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 06 maart 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) Bijgevolg beschikt de mister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij ze een vermeende schending van artikel 3EVRM aanvoert doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Ze stelt dat de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen rekening heeft gehouden met haar “verwestering”. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat de huidige procedure geen beroepsprocedure tegen de beslissing van de Commissaris-generaal is. Bij arrest van 27 maart 2012 met nummer 78 140 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In dit arrest werd ook ingegaan op de aangehaalde “verwestering” van de verzoekende partij. In casu brengt de verzoekende partij brengt enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg

dat de verzoekende partij het grondgebied van de in de beslissing vermelde staten dient te verlaten, maar dwingt de verzoekende partij niet om naar haar land van herkomst terug te keren.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 16 augustus 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 18 september 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 13 augustus 2012 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij naar de stukken in het dossier en naar hetgeen zij ook reeds heeft uiteengezet in haar schrijven als antwoord op de vraag tot horen, met name dat artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 weliswaar een gebonden bevoegdheid aan de verwerende partij heeft gegeven, maar dat het zo blijft dat de hogere rechtsnorm steeds moet gerespecteerd blijven, *in casu* artikel 18 van het Handvest, zijnde een verbod op refoulement als niet vaststaat dat zij niet aan vernederende behandelingen zal worden blootgesteld. De verwerende partij heeft de verplichting dit na te gaan en dit is niet gebeurd. Zodoende is artikel 27 van de Richtlijn 2005/85/EC geschonden.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins weerlegd. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij de schending aanvoert van artikel 62 van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/18 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van artikel "57/6/1" van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 19 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 *juncto* artikel 3 van het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (verkort: EVRM) kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 18 september 2012 de schending aanvoert van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Unie en van artikel 27 van de Richtlijn 2005/85/EC van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus heeft zij de schending van deze bepalingen niet aangevoerd in het verzoekschrift en dient de aanvoering van deze bepalingen aanzien te worden als nieuw middel. Daargelaten de vraag of de schending van deze bepalingen rechtstreeks kan aangevoerd worden zonder aanduiding van de Belgische bepalingen ter zake, dient erop gewezen te worden dat middelen, ook indien deze de openbare orde raken, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement. Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift.

Het in het verzoek tot horen van 16 augustus 2012 en ter terechtzitting van 18 september 2012 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (*cf.* RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (*cf.* RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

Met betrekking tot het onderdeel van het enig middel dat betrekking heeft op de schending van artikel 3 van het EVRM en de aangehaalde bepalingen van het Handvest dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting nog steeds volledig voorbijgaat aan het feit dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM en dat zij met deze algemene verwijzing nog steeds nalaat enig persoonlijk verband met haar persoon aannemelijk te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist, of enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot dit onderdeel van het enig middel reeds in de beschikking van 13 augustus 2012 opgenomen grond werd

aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 13 augustus 2012 opgenomen grond ten aanzien van elk van de onderdelen van het enig middel dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van de door haar ingeroepen internationale bepalingen, waaronder artikel 3 van het EVRM, niet kan worden aangenomen. Te meer evenmin een antwoord wordt gegeven op het feit dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing niet wordt gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst.

In de mate waarin het betoog van de verzoekende partij artikel 74/18 van de vreemdelingenwet betreft, wordt opgemerkt dat dit artikel luidt als volgt:

“Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering, in voorkomend geval gepaard met een inreisverbod, met inbegrip van de informatie betreffende de beroepsmiddelen, in een taal die de onderdaan van een derde land begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt, kan op verzoek van de vreemdeling bij de minister of zijn gemachtigde bekomen worden. Dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing.”

De bestreden beslissing vermeldt *in casu* inderdaad niet uitdrukkelijk dat een vertaling op verzoek verkregen kan worden. De vraag rijst of de verzoekende partij hierdoor schade heeft ondervonden en of zij belang heeft bij deze kritiek.

In de bestreden beslissing - die de verzoekende partij overigens expliciet weergeeft in haar verzoekschrift - wordt vermeld dat de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten binnen dertig dagen, en in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, die de verzoekende partij tevens bij huidig verzoekschrift voegt, wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van welke landen de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten en van de beroepsmogelijkheden die voor haar openstaan.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij persoonlijk werd overhandigd door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, wat niet uitsluit dat bij deze kennisgeving een mondelinge uitleg werd gegeven over de inhoud van de bestreden beslissing.

Alleszins dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij middels huidig beroep, waarin zij de verwijderingsmaatregel aanvecht, tijdig een beroep heeft kunnen instellen tegen de bestreden beslissing zodat niet wordt ingezien in welk opzicht haar belangen op dit vlak zijn geschaad. Ook blijkt uit de bewoordingen van het middel dat de verzoekende partij weet dat zij het grondgebied binnen de dertig dagen diende te verlaten. De rechten van de verzoekende partij zijn *in casu* gevrijwaard, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk werd vermeld dat een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering op verzoek van de vreemdeling kan worden verkregen bij de minister of zijn gemachtigde. De kritiek van de verzoekende partij die betrekking heeft op de modaliteiten van de uitvoering van de bestreden beslissing, kan niet leiden tot de nietigverklaring ervan.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:
mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN